

[Finansministeren.]

Derimod har næsten alle Talere fremført Ønsket om øgede Udgifter. Man har takket for Tilskud til Havneanlæg, for Tilskud til Statsskolen i Esbjerg; det ærede Medlem Hr. Boeck-Hansen ønskede endvidere en Kostskole i Nordvestjylland, hvilket jo vil medføre meget betydelige Udgifter for Staten. Endvidere er der krævet Beløb til Nybygning af Kirker, til Restaurering af Kirker og gamle Ruiner, Tilskud til Privatbaner, til nye Broanlæg m. m. Ligeledes kræves der store Beløb til Uddannelse af Ungdommen paa Landet. Ja, det ærede Medlem Hr. Erik Eriksen fremsatte — den findes paa Sp. 368 — følgende flotte Bemærkning:

„Naar der til Landbougdommen stort regnet kun er ca. 1 Mill. Kr. af et Budget paa over 70 Mill. Kr., saa er det jo, kan man sige, alt det, man kan være det bekendt, effersom man ikke har været bange for stadig væk at læsse stigende Byrder over paa Fremtiden, over paa den unge Slægts Skuldre.“

Det ærede Medlem er jo blevet betegnet som en af Venstres dygtigste Mænd, og man maa derfor forundres over, at han kan komme med en Udtalelse af denne Art, thi af de 70 Mill. Kr., som er opført paa Undervisningsministeriets Budget, gaar jo mange, mange Millioner Kroner ud til Landbefolkningen. Men det har det ærede Medlem altsaa fuldstændig overset. Store Krav er der, som sagt, stillet til Statskassen, hvorimod der ikke paa et eneste Omraade har været nogen Paavisning af Mulighed for Besparelser.

Det ærede Medlem Hr. Duborg har gjort nogle Bemærkninger om Regnskabsforms, og jeg takker det ærede Medlem for Anerkendelsen af, at Regnskabsformen stadig bliver bedre. Det ærede Medlem er dog ikke helt tilfreds, og han tilføjer en Henstilling om, at man samler hele Statens Udlaansvirksomhed, derunder ogsaa Jordfonden og Hypotekbanken, i et fælles Regnskab, saaledes at man faar en samlet Oversigt over hele denne Virksomhed og en samlet Oversigt over de aarlige Udgifter til Rentetab og Tab paa udestaaende Fordringer, som efter det ærede Medlems Opfattelse naturligt bør overføres til de Budgetter, hvor de hører hjemme. Jeg er enig med det ærede Medlem i, at der her foreligger et Problem af ikke ringe Interesse, og jeg kan tilføje, at Finansministeriet allerede i længere Tid har overvejet Spørgsmaalet om Tilvejebringelse af en mere rationel Ord-

ning paa dette for Statens Økonomi meget vigtige Omraade.

Naar det ærede Medlem imidlertid gaar saa vidt, at han ikke blot vil inddrage Jordfonden, men ogsaa Hypotekbanken under et fælles Udlaansbudget, gaar jeg ud fra, at dette ikke skal forstaaes strengt efter Ordene. Kongeriget Danmarks Hypotekbank som saadan er, som det vil være ærede Medlemmer bekendt, ikke et Udlaansinstitut, men et Finansieringsinstitut, der ikke naturligt hører hjemme under Statens Udlaansvirksomhed. Til Hypotekbanken er imidlertid for Tiden henlagt Administrationen af en Række Udlaansvirksomheder: Statsboligfonden, Erhvervenes Laanefond, Kommunernes midlertidige Laanefond og Fiskeribanken, og jeg forudsætter, at det ærede Medlem ved sin Udtalelse alene har villet foreslaa, at Budgetterne for disse Udlaansvirksomheder blev optaget i et fælles Udlaansbudget.

Hvor vidt man her skal gaa, kan der naturligvis være delte Meninger om, men jeg er principielt enig i, at afgørende Grunde, baade formelle og reelle, kan anføres til Fordel for Opstilling af et samlet Udlaansbudget. Ved Opstilling af et saadant Budget vil man paa en let overskuelig Maade faa et klart Billede af, hvad denne Udlaansvirksomhed koster Staten, eller med andre Ord, hvilken Støtte der herigennem ydes til de forskellige Erhverv, medens man nu for at danne sig et nogenlunde sikkert Skøn herover ikke blot maa gennemse hele Statsregnskabet, men endvidere Særregnskaberne for forskellige Fonde m. v.

Efter min Opfattelse bør Spørgsmaalet om en regnskabsteknisk Reform paa dette Omraade naturligt løses i Forbindelse med det videregaaende og ikke mindre vigtige Spørgsmaal om en Forenkling og Billiggørelse af hele Statens Udlaansadministration. Det er vel for saa vidt ret klart, at det naturligste vilde være, om hele Statens Udlaansvirksomhed var samlet under een fælles Ledelse. Herved vilde man paa den ene Side sikre en ensartet Behandling af de forskellige Debitorer og paa den anden Side til enhver Tid have et Personale med særlig Erfaring paa dette Omraade, hvorved formentlig baade Debitorernes og Statskassens Interesser vilde være varetaget paa bedste Maade. En saadan Samling af Statens Udlaansvirksomhed skete ved Udlaansloven af 1904, men navnlig i Aarene efter Krigen er der sket væsentlige Brud paa de tidligere gældende Principper for Statens Udlaansadministration,